

РЕШЕНИЕ

№ 911

гр. Пловдив, 29.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на осми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Николай К. Стоянов

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Борис Д. Илиев Въззивно гражданско дело № 20235300501127 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на „Сарп интермодал България“ ООД, със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, бул. „Васил Априлов“ №124А, ет.2, ЕИК 205035975, представлявано от управителя В.М.А., против Решение №260500 от 17.11.2022г., постановено по гр.д. №5267/2020г. по описа на Районен съд- Пловдив, XIX гр.с., с което жалбоподателят е бил осъден да заплати на „Е.. 98“ ООД, със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, бул. „Александър Стамболийски“ №22, ЕИК 115256864, представлявано от управителя Е.. В.Ч., сумата от 16015 лв.- обезщетение за вреди в размер на стойността на лек автомобил „Рено Трафик“ с рег. № ***, сумата от 400 лв.- възнаграждение и сумата от 600 лв.- пътни разходи и гориво по договор от 30.01.2020г., представляващи разходи за връщане на вещта, ведно със законната лихва върху сумите от датата на предявяване на иска- 20.05.2020г. до окончателното им заплащане. В жалбата се излагат доводи за неправилност на решението, като се иска отмяната му и отхвърляне на предявените искове.

Ответната страна по въззивната жалба- „Е.. 98“ ООД, със седалище

и адрес на управление гр. Пловдив, бул. „Александър Стамболийски“ №22, ЕИК 115256864, представлявано от управителя Е.. В.Ч., чрез процесуалния си представител по делото адв. В. Р., оспорва същата и иска оставянето ѝ без уважение.

Третото лице- помагач на страната на жалбоподателя- И. А. В. от гр. Пловдив, ул. ***, ЕГН *****, в съдебно заседание изразява становище, че жалбата е неоснователна.

Третото лице- помагач на страната на жалбоподателя- И. К. Ф. от гр. П., ул. ***, ЕГН *****, не взема становище по жалбата.

Пловдивският окръжен съд, след като провери обжалваното решение съобразно правомощията си по чл.269 от ГПК, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от страна, която има право да обжалва и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима.

При извършената служебна проверка на решението съобразно правомощията си по чл.269, изр. първо от ГПК съдът намери, че същото е валидно и допустимо и при постановяването му не е било допуснато нарушение на императивни материалноправни норми. Предвид горното и съгласно разпоредбата на чл.269, изр.2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението по изложените във въззивната жалба доводи, като въззивната инстанция се произнесе правния спор между страните.

В исковата молба на „Е.. 98“ ООД са изложени твърдения, че на 25.01.2020г. между дружеството и ответника „Сарп интермодал България“ ООД бил сключен договор за заем за послужване, по силата на който ищецът предоставил за ползване на ответника собствения си лек автомобил „Рено Трафик“ с рег. № ***. На 28.01.2020г. на територията на Република Сърбия настъпило ПТП с автомобила, докато бил управляван от работника на ответното дружество И. К. Ф., в резултат на

което автомобилът бил тотално увреден. Тези твърдения са основателни и се установяват от събраните по делото доказателства. Видно от представеното по делото свидетелство за регистрация, „Е.. 98“ ООД е собственик на лек автомобил „Рено Трафик“ с рег. № ***, а видно от представеното удостоверение, издадено от Полицейско управление- Нови сад, на 28.01.2020г., около 8,50ч. на Автомагистрала, 150 км. и 950м., посоченият автомобил е претърпял пътно- транспортно произшествие, при което са били увредени цялата му предна част и предното стъкло. От показанията на св. Т.Ч.- съпруг на управителката на ищцовото дружество, се установява, че от телефона на третото лице- помагач И. В. е провел разговор с управителя на ответното дружество В.А., с който се споразумяли срещу сумата от 400 евро да предостави за няколко дни на ответника пътнически микробус „Рено Трафик“, за да транспортират шофьори на ответника до Германия и да върнат оттам други. Микробусът бил предоставен на И. В., а няколко дни по- късно свидетелят бил уведомен по телефона от служителка на ответното дружество, че микробусът е катастрофирал в Сърбия. Така депозираните от св.Ч. показания за постигната договореност с управителя на ответното дружество се подкрепят от направените от третото лице- помагач И. В. твърдения по делото, които са идентични, както и от представения по делото приемо- предавателен протокол от 25.01.2020г. /л.11/, видно от който ищцовото дружество е предало на И. А. В., в качеството му на представител на „Сарп интермодал България“ ООД лекия автомобил „Рено Трафик“ с рег. № ***. Предвид горното се налага изводът, че между ищцовото и ответното дружество са възникнали облигационни отношения по сключен неформален /устен/ договор за наем на процесния микробус. Не могат да бъдат споделени доводите на ответника, че не е сключвал каквото и да е съглашение с ищеца за процесния автомобил, а последният бил взет от третото лице- помагач И. В. от свое име и за своя сметка. Действително по делото няма писмен договор или други писмени документи, подписани от управителя на ответното дружество /от заключението на приетата съдебно- почеркова експертиза се установява, че представените пътен лист и командировъчна заповед не са подписани от него/, а след получаването на исковата молба и приложенията ѝ последният изрично се е противопоставил на извършените от името на дружеството действия

от И. В. по сключване на договор за заем за послужване. В подкрепа на твърденията на ответника са и показанията на св. Б.Ж.- служител на ответното дружество, от които се установява, че преди процесния инцидент в офиса на фирмата И. В. казал, че тъй като ще ходи до Европа да вземе колегите си ще вземе пари от тях и „ще изкара някой лев“. Свидетелят твърди, че управителят на ответното дружество не бил възлагал на И. В. да прибира шофьорите на фирмата от Европейския съюз и да подписва договор за микробуса. Така депозираните от св. Ж. показания обаче не могат да бъдат кредитирани, тъй като същите са доста неясни и колебливи. Самият свидетел заявява, че не може да възпроизведе точните думи на И. В. по повод пътуването му до Европа за прибиране на шофьорите, а в показанията си предава каква била „идеята“. По отношение на твърдените от него отрицателни факти, а именно че управителят не бил възлагал на В. да прибира шофьорите и да подписва договор за буса, следва да се посочи, че твърденията му отразяват само личните му възприятия, т.е. че самият той не е ставал свидетел на подобни нареждания или уговорки, но не изключват възможността да са били налице такива, които да са останали неизвестни за свидетеля. Според настоящия състав на съда следва да бъдат кредитирани показанията на св. Ч., независимо от заинтересоваността му от изхода на делото, които освен от твърденията на третото лице И. В. се подкрепя и от обективните данни по делото, а именно- че ответникът е предприел действия по прекратяване на трудовите правоотношения със своите работници И. К. Ф. и И. А. В., като заповедта за прекратяване на трудовия договор на Ф., който е управлявал процесния микробус при настъпилото ПТП на 28.01.2020г., е с дата- 27.01.2020г. /по време, когато той не е бил в България/, а тази на В. е от 31.01.2020г., т.е. непосредствено след инцидента. За тези действия на ответника не се сочи никакво логично обяснение, поради което според настоящия състав на съда се налага изводът, че същите са предприети от ответника, за да се опита да се освободи от евентуална отговорност за настъпИ. инцидент. В случай, че ответникът не е бил възлагал транспорта на служителите му от Западна Европа до България и не е сключвал договор за процесния микробус, а работниците са били превозвани за своя сметка и по лична инициатива на И. В., то ответникът не би следвало да се опасява от

ангажиране на отговорността му и да прекратява трудовите правоотношения на работниците си. Допълнителен аргумент в подкрепа на извода, че между ищцовото и ответното дружество са възникнали облигационни отношения по сключен неформален /устен/ договор за процесния микробус, са и представените по делото пътен лист от 25.01.2020г. /л.9/, издаден от името на ответника, в който са описани данните на процесния микробус „Рено Трафик“ с водач И. А. В., както и заповед за командировка в чужбина №142 от 25.01.2020г. /л.79/, с която И. А. В. е командирован в ЕС за срок от 25.01.2020г. до 25.02.2020г., като пътуването се извърши със същия микробус. Действително, както вече се посочи по-горе, тези документи не са подписани от управителя на ответното дружество, но същите са подпечатани с печата на „Сарп интермодал България“ ООД, което е указание, че изхождат от същото. В същото време представената от ответника заповед за командировка в страната №142 от 25.01.2020г., т.е. със същия номер и дата, е за командироване на лицето Владимир Стефанов Велев до сервиз в гр. Пловдив, т.е. в рамките на същото населено място, което противоречи на разпоредбата на чл.6, ал.1, т.2 от Наредбата за командировките в страната. По така изложените съображения и след съвкупната преценка на събраните по делото доказателства настоящият състав на съда намира, че твърденията на ищцовата страна за наличие на сключен с ответното дружество договор, съгласно който на последното е било предоставено ползването на процесния микробус, се установяват.

Съгласно разпоредбата на чл.233, ал.1, изр.2 от ЗЗД наемателят дължи обезщетение за вредите, причинени през време на ползуването от вещта, освен ако докаже, че те се дължат на причина, за която той не отговаря. Тази разпоредба се прилага и при заема за послужване съгласно чл.248 от ЗЗД. В случая по делото се установява, че по време на ползуването на автомобила от ответника и докато той е бил управляван от негов служител /заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение на И. К. Ф. няма достоверна дата, а датата на връчването ѝ е нечетлива/, същият е претърпял ПТП на територията на Република Сърбия, в резултат на което е бил увреден. От заключението на приетата по делото авто-техническа експертиза се установява, че с оглед причинените на автомобила повреди възстановяването му е

икономически нецелесъобразно, тъй като стойността на материалите и труда за това ще надхвърли пазарната му стойност. Пазарната стойност на лекия автомобил „Рено Трафик“ с рег. № *** към датата на ПТП-28.01.2020г. е 16680 лв., а стойността на останките от нето при предаването им като метални отпадъци- 665 лв. Предвид горното предявеният иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца стойността на причинените вреди на автомобила по време на ползуването му е основателен и следва да се уважи в предявения размер от 16015 лв., ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба- 20.05.2020г. до окончателното ѝ заплащане. Според настоящия състав на съда обстоятелството, че в исковата молба ищецът е изложил твърдения, че е предоставил автомобила по договор за заем за послужване, а по делото се установява, че е било уговорено заплащане на наемна цена, което сочи на сключен договор за наем, не е пречка за уважаване на предявения иск. Това обстоятелство в случая не е от съществено значение, тъй като отговорността за ползвателя /наемател или заемател/ за причинените вреди на вещта по време на ползването ѝ е идентична /чл.233 от ЗЗД се прилага и спрямо заема за послужване съгласно чл.248 от ЗЗД/.

Основателна се явява и претенцията за заплащане на направените от ищеца разходи за прибирането на автомобила от Сърбия до Пловдив. По делото не се установява ответното дружество да е изпълнило задължението си да върне на ищеца наетия автомобил, поради което ищцовото дружество е сключило с третото лице- помагач И. В. граждански договор от 30.01.2020г. с предмет репатриране на автомобила от Сърбия до гр. Пловдив, по който е било уговорено възнаграждение на изпълнителя в размер на 400 лв. От представената фактура и е видно, че на 31.01.2020г. ищецът е заплатил сумата от 220 евро за транспортиране със специално транспортно средства на лекия автомобил от Автомагистрала Нови сад- Белград при гр. Инджия до гр. Нови сад, а от представените квитанции и касов бон е видно, че е заплатил 79 евро- пътни такси в Република Сърбия и 41 евро- гориво. Предвид горното предявеният иск за заплащане на сумата от общо 1000 лв.- обезщетение за причинени вреди от неизпълнение на задължението на ответника да върне наетия автомобил в размер на направените разходи за репатрирането е

основателен и следва да се уважи, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба- 20.05.2020г. до окончателното ѝ заплащане.

По така изложените съображения обжалваното решение следва да се потвърди.

Предвид неоснователността на въззивната жалба жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция в размер на 2000 лв., както и направените разноски в обезпечителното производство в размер на 68,40 лв. съгласно представения списък.

С настоящото решение съдът се произнася по спор между търговци, произтичащ от търговска сделка по смисъла на чл.286 от Търговския закон с цена на исковите съответно от 16015 лв. и 1000 лв., поради което и съгласно разпоредбата на чл.280, ал.3, т.1 от ГПК решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №260500 от 17.11.2022г., постановено по гр.д. №5267/2020г. по описа на Районен съд- Пловдив, XIX гр.с., с което „Сарп интермодал България“ ООД е осъдено да заплати на „Е.. 98“ ООД, със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, бул. „Александър Стамболийски“ №22, ЕИК 115256864, представлявано от управителя Е.. В.Ч., сумата от 16015 лв.- обезщетение за вреди в размер на пазарната стойност на лек автомобил „Рено Трафик“ с рег. № ***, причинени по време на ползуването му от ответното дружество по сключен с ищеца неформален договор от 25.01.2020г., и сумата от 1000 лв.- обезщетение за вреди от неизпълнение на задължението на ответника да върне на ищеца предоставената му за ползване вещ в размер на направените от ищеца разходи за репатрирането ѝ от Сърбия в България, ведно със законната лихва върху сумите от датата на предявяване на иска- 20.05.2020г. до окончателното им заплащане.

ОСЪЖДА „Сарп интермодал България“ ООД, със седалище и адрес

на управление гр. Пловдив, бул. „Васил Априлов“ №124А, ет.2, ЕИК 205035975, представлявано от управителя В.М.А., да заплати на „Е.. 98“ ООД, със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, бул. „Александър Стамболийски“ №22, ЕИК 115256864, представлявано от управителя Е.. В.Ч., сумата от 2000 лв.- разноси за въззивното производство и сумата от 68,40 лв.- разноси за обезпечителното производство.

Решението е постановено при участието на И. А. В. от гр. Пловдив, ул. ***, ЕГН *****, и И. К. Ф. от гр. П., ул. ***, ЕГН *****, като трети лица- помагачи на страната на „Сарп интермодал България“ ООД, със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, бул. „Васил Априлов“ №124А, ет.2, ЕИК 205035975, представлявано от управителя В.М.А..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____